

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România

Având în vedere urgența și necesitatea adaptării legislației naționale din domeniul recunoașterii calificărilor profesionale la acquis-ul comunitar, respectiv Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, care prevede ca dată de transpunere 20 octombrie 2007, se impune adoptarea prezentei ordonanțe de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr.200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările ulterioare.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență:

Art.I. - Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (3) al articolului 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Prevederile prezentei legi nu se aplică în cazul profesiilor de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect, cu excepția situațiilor prevăzute la alin.(4) și (5), precum și activităților prevăzute în anexa nr. 1”.

2. După alineatul (3) al articolului 1 se introduc două noi alineate, alin. (4) și alin. (5), cu următorul cuprins:

„(4) Regimul general de recunoaștere prevăzut de dispozițiile prezentei legi se aplică profesiilor de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect în situațiile în care solicitantul nu întrunește, dintr-un motiv specific și excepțional, condițiile pentru aplicarea procedurii de recunoaștere automată, după cum urmează:

a) pentru medicii care au o formare de bază, medicii specialiști, asistenții medicali generaliști, medicii dentiști, medicii dentiști specialiști, medicii veterinari, moașele, farmaciștii și arhitecții, în cazul în care solicitantul nu îndeplinește condițiile de practică profesională efectivă și legală prevăzute de lege, pentru a beneficia de drepturi câștigate;

b) pentru arhitecți, în cazul în care solicitantul este titularul unei calificări care nu este prevăzută în Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, republicată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 267/2006;

c) pentru medicii, asistenții medicali generaliști, medicii dentiști, medicii veterinari, moașele, farmaciștii și arhitecții titulari ai unui titlu de calificare specializată, dobândită ulterior formării profesionale care conduce la obținerea unui titlu de calificare recunoscut automat; sistemul general de recunoaștere a calificărilor

profesionale se aplică fără a se aduce atingere prevederilor privind drepturile câștigate, și exclusiv în scopul recunoașterii specializării în cauză;

d) pentru asistenții medicali generaliști și asistenții medicali specializați, titulari ai unui titlu de calificare specializată, dobândit ulterior formării profesionale ce conduce la obținerea unui titlu de calificare recunoscut automat, atunci când solicitantul dorește să fie recunoscut în România, unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist;

e) pentru asistenții medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist, în cazul în care solicitantul dorește să fie recunoscut în România, unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali generaliști, de asistenți medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist sau de asistenți medicali specializați, titulari ai unui titlu de calificare specializată, dobândit ulterior unei formări profesionale ce conduce la obținerea titlurilor de calificare de asistent medical generalist recunoscute automat.

(5) Prevederile prezentei legi se aplică cetățenilor prevăzuți la alin.(1) și în situația în care sunt titulari ai unui titlu de calificare obținut pe teritoriul unui stat terț, dacă titularul său are o experiență profesională în profesia în cauză de trei ani pe teritoriul statului membru unde a obținut recunoașterea calificărilor profesionale și dorește să exercite în România o profesie reglementată”.

3. Alineatul (3) al articolului 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritățile competente corespunzătoare fiecărei profesii reglementate sunt prevăzute în anexa nr. 3. Autoritatea competentă reprezintă orice autoritate sau instanță autorizată în mod special de un stat membru să elibereze sau să primească titluri de calificare sau alte documente sau informații, precum și să primească cereri și să ia decizii în legătură cu profesiile reglementate din aria lor de competență”.

4. După articolul 5 se introduc două noi articole, art. 5¹ și art. 5², cu următorul cuprins:

„Art. 5¹ - (1) „Calificări profesionale” reprezintă calificările atestate prin:

a) un titlu de calificare;

b) un atestat de competență care certifică o formare profesională care nu face obiectul unui certificat sau al unei diplome prevăzute la art. 8, art.14 și art.15 sau al unui examen special fără formare prealabilă sau al exercitării cu normă întreagă a profesiei într-un stat membru pe o perioadă de trei ani consecutivi sau pe o perioadă echivalentă cu normă redusă în decursul ultimilor zece ani;

c) experiență profesională.

(2) Prin „titlu de calificare” se înțelege orice diplomă, certificat și alt titlu oficial de calificare, eliberate de o autoritate a unui stat membru desemnată în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative ale respectivului stat membru și care certifică formarea profesională obținută cu preponderență în Uniunea Europeană.

(3) Este asimilat unui titlu de calificare orice titlu de formare eliberat de către autoritățile unui alt stat decât statele membre, dacă titularul său posedă o experiență de 3 ani în profesia respectivă, dobândită pe teritoriul unui stat membru, care i-a recunoscut titlul de calificare și certificată de acesta.

Art.5² - (1) Platformele comune reprezintă un ansamblu de criterii de calificări profesionale capabile să compenseze diferențele semnificative constatate între cerințele de formare ale diferitelor state membre pentru o anumită profesie. Aceste diferențe semnificative se identifică prin compararea duratelor și conținutului formărilor în cel puțin două treimi dintre statele membre, incluzând toate statele membre care reglementează respectiva profesie. Diferențele de conținut al formării pot decurge din diferențe semnificative în ceea ce privește exercitarea activităților profesionale.

(2) Platformele comune definite la alin. (1) pot fi prezentate Comisiei Europene de către statele membre sau de către asociații sau organizații profesionale reprezentative la nivel național și european.

(3) Alin. (1) și (2) nu aduc atingere competenței autorităților române de a stabili calificările profesionale necesare pentru exercitarea profesiilor pe teritoriul lor, precum și conținutul și organizarea sistemelor de educație și formare profesională.

(4) În cazul în care consideră criteriile stabilite într-o măsură adoptată în conformitate cu alin. (2) ca neputând oferi garanțiile adecvate în ceea ce privește calificările profesionale, România informează în acest sens Comisia Europeană care, după caz, prezintă un proiect de măsuri conform procedurii stabilite la nivel comunitar”.

5. Articolul 10 se abrogă.

6. La articolul 11 alineatul (1), după litera b) se introduce o nouă literă, lit. c), cu următorul cuprins:

„c) dacă durata formării profesionale a solicitantului este mai scurtă cu cel puțin un an decât cea cerută în România”.

7. După alineatul (1) al articolului 11 se introduce un alineat nou, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Domeniile teoretice și practice substanțial diferite reprezintă domeniile a căror cunoaștere este esențială pentru exercitarea profesiei și în cazul cărora formarea dobândită de către solicitant prezintă diferențe importante în ceea ce privește durata și conținutul, în raport cu formarea cerută în România).”

8. Alineatul (3) al articolului 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă autoritatea română competentă are în vedere să ceară solicitantului să efectueze un stagiu de adaptare sau să treacă o probă de aptitudini, trebuie mai întâi să verifice, cu respectarea principiului proporționalității, dacă cunoștințele dobândite de către solicitant pe parcursul experienței sale profesionale într-un stat membru sau într-un stat terț acoperă, total sau parțial, diferența substanțială menționată la alin. (1)”.

9. După alineatul (3) al articolului 11 se introduc două noi alineate, alin. (4) și alin. (5), cu următorul cuprins:

„(4) Atunci când, pentru o anumită profesie, autoritățile române competente consideră că este necesar să se deroge de la posibilitatea acordată solicitantului de a alege între stagiul de adaptare și proba de aptitudini în temeiul alin. (1), coordonatorul național informează în prealabil celelalte state membre și Comisia Europeană cu privire la aceasta, furnizând o justificare adecvată pentru derogare.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (1), autoritatea română competentă decide dacă solicitantul va urma un stagiu de adaptare sau va trece o probă de aptitudini în următoarele cazuri:

- a) pentru situațiile prevăzute de art. 1 alin. (4) lit. a) și b);
- b) pentru medicii și medicii dentiști aflați în situația prevăzută de art. 1 alin. (4) lit. c);
- c) pentru asistenții medicali specializați prevăzuți la art. 1 alin. (4) lit. e) în cazul în care solicitantul dorește să obțină recunoașterea calificărilor în România unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali generaliști sau de asistenți specializați, titulari ai unui titlu de calificare specializată, care au urmat o formare conducând la posesia titlurilor de calificare recunoscute automat;
- d) pentru persoanele aflate în situația prevăzută de art. 1 alin. (5)”.

10. După articolul 11 se introduce un nou articol, art. 11¹, cu următorul cuprins:

„Art.11¹. - Prevederile art. 11 alin. (1) nu se aplică în cazul adoptării unei platforme comune definite conform art. 5²”.

11. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Art. 16. - Atestatul de competență reprezintă orice document care:

- a) certifică formarea profesională, care nu face parte din cele prevăzute la art. 8, art.14 și art.15, sau

b) este acordat de o autoritate competentă dintr-un stat membru în baza unei aprecieri a calităților personale, aptitudinilor sau cunoștințelor titularului, considerate esențiale pentru exercitarea unei profesii, fără a solicita dovada unei pregătiri ori formări profesionale prealabile, sau

c) atestă exercitarea cu normă întreagă a profesiei timp de 3 ani consecutivi sau într-o perioadă de timp echivalentă, cu normă redusă, timp de 10 ani consecutiv, sau

d) certifică o formare generală dobândită la nivelul învățământului primar sau secundar, care să ateste că titularul acestei formări posedă cunoștințe generale”.

12. După alineatul (1) al articolului 17, se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) În sensul alin. (1), profesia pe care solicitantul dorește să o exercite în România este aceeași cu cea pentru care este calificat în statul membru de origine în cazul în care activitățile respective sunt comparabile”.

13. După articolul 24 se introduce un nou articol, art. 24¹, cu următorul cuprins:

„**Art. 24¹.** - (1) Se consideră calificare care atestă o formare prevăzută la art. 8, art. 14, art. 15 și art. 16, inclusiv în ceea ce privește nivelul în cauză, orice titlu de calificare sau ansamblu de titluri de calificare care a fost eliberat de o autoritate competentă a unui stat membru, care atestă absolvirea unei formări în cadrul Uniunii Europene, recunoscută de respectivul stat membru ca având nivel echivalent și care conferă titularului aceleași drepturi de acces la o profesie sau de exercitare a acesteia sau care pregătește pentru exercitarea respectivei profesii.

(2) Este asimilată titlului de calificare, în aceleași condiții ca cele prevăzute la alin. (1), orice calificare profesională care, fără a îndeplini cerințele prevăzute de actele cu putere de lege sau de actele administrative ale statului membru de origine pentru accesul la o profesie sau pentru exercitarea unei profesii, conferă titularului său drepturi câștigate în temeiul respectivelor dispoziții. În special, în cazul în care

statul membru de origine ridică nivelul de formare necesar pentru a avea acces la o profesie sau pentru a o exercita, iar o persoană care a urmat o formare anterioară, care nu îndeplinește cerințele noii calificări, beneficiază de drepturile câștigate în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative, formarea anterioară este considerată de autoritățile competente române corespunzătoare nivelului noii formări din statul membru de origine”.

15. După articolul 30 se introduce un nou articol, art. 30¹, cu următorul cuprins:

„Art.30¹. - (1) Persoanele care beneficiază de recunoașterea calificărilor profesionale trebuie să aibă cunoștințele de limba română în măsura în care sunt necesare exercitării profesiei respective. Evaluarea cunoștințelor lingvistice nu face parte din procedura de recunoaștere.

(2) Verificarea cunoștințelor lingvistice trebuie să respecte principiul proporționalității și să ia în considerare situația individuală a solicitantului. În acest scop, se acceptă orice certificat lingvistic și orice alt mijloc de probă concludent”.

16. La articolul 33, litera a) a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) dreptul de a utiliza titlul profesional acordat în România care corespunde acestei profesii, precum și abrevierea acestuia în limba română”.

17. Alineatele (2) și (3) ale articolului 34 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Pentru a accede la o profesie reglementată sau pentru a o exercita în România, solicitantul trebuie să depună o cerere în acest sens la autoritatea română competentă, care confirmă primirea dosarului solicitantului în termen de o lună de la data primirii sale și îl informează, după caz, cu privire la lipsa oricărui document. Lista actelor necesare care pot fi solicitate în vederea obținerii autorizației de exercitare a unei profesii reglementate este prevăzută în anexa nr. 7.

(3) Procedura de examinare a cererii de către autoritatea română competentă trebuie finalizată într-un termen cât mai scurt printr-o decizie motivată. Termenul nu poate fi mai mare de 3 luni de la data prezentării dosarului complet de către persoana interesată, putând fi prelungit cu o lună în cazul aplicării regimului general de recunoaștere a titlurilor de calificare și al recunoașterii experienței profesionale”.

18. După Capitolul IV „Dispoziții și proceduri comune” se introduce un nou capitol, Capitolul IV¹, intitulat „Reguli speciale aplicabile în cazul prestării de servicii”, cuprinzând articolele 35¹ - 35⁶, cu următorul cuprins:

CAPITOLUL IV¹

Reguli speciale aplicabile în cazul prestării de servicii

„Art. 35¹. – (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor speciale ale dreptului comunitar și art. 35² și 35³, autoritățile române nu pot restrânge, din motive legate de calificările profesionale, libertatea de a presta servicii pe teritoriul României:

a) în cazul în care prestatorul este stabilit în mod legal într-un stat membru în scopul exercitării acelei profesii (denumit în continuare „stat membru de stabilire”) și

b) în cazul deplasării prestatorului, dacă a exercitat această profesie în statul membru de stabilire pe o perioadă de cel puțin doi ani în decursul ultimilor zece ani anteriori prestării, atunci când profesia nu este reglementată în statul respectiv. Condiția de exercitare a profesiei pe o perioadă de cel puțin doi ani nu se aplică în cazul în care fie profesia, fie formarea profesională care dă dreptul la exercitarea profesiei este reglementată.

(2) Dispozițiile prezentului capitol se aplică exclusiv în cazul în care prestatorul se deplasează în România în scopul exercitării, în mod temporar și ocazional, a profesiei menționate la alin. (1).

Caracterul temporar și ocazional al prestării de servicii se evaluează de la caz la caz, în special în funcție de durata prestării, frecvența, periodicitatea și continuitatea sa.

(3) În cazul deplasării prestatorului în România, acesta trebuie să respecte normele de conduită cu caracter profesional, legislativ sau administrativ care sunt direct legate de calificările profesionale, precum definiția profesiei, utilizarea titlurilor și abaterile profesionale grave care au o legătură directă și specifică cu protecția și siguranța consumatorilor, precum și dispozițiile disciplinare aplicabile în România profesioniștilor care exercită aceeași profesie.

Art. 35². - Autoritățile române exceptează prestatorii de servicii stabiliți într-un alt stat membru de cerințele impuse profesioniștilor stabiliți pe teritoriul său în ceea ce privește:

a) autorizarea de către o organizație profesională sau un organism profesional, înregistrarea sau afilierea la acestea. Autoritățile române pot solicita fie înregistrarea temporară automată, fie afilierea *pro forma* la o astfel de organizație sau organism profesional, cu condiția ca aceasta să nu întârzie sau să complice în vreun fel prestarea serviciilor și să nu atragă cheltuieli suplimentare pentru prestatorul de servicii. O copie a declarației și, după caz, a reînnoirii menționate la art. 35³ alin.(1), însoțite, pentru profesiile care au implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică prevăzute la art. 35⁴ sau care beneficiază de recunoaștere automată, de o copie a documentelor prevăzute la art. 35³ alin.(3), sunt trimise de către autoritatea competentă organizației sau organismului profesional competent și aceasta constituie o înregistrare temporară automată sau o afiliere *pro forma* în acest scop;

b) înregistrarea la un organism de securitate socială de drept public, în scopul stabilirii, cu un asigurator, a conturilor aferente activităților exercitate în beneficiul persoanelor asigurate.

Cu toate acestea, prestatorul de servicii informează organismul menționat la lit. b), în prealabil sau, în cazuri de urgență, ulterior, cu privire la serviciile pe care le-a prestat.

Art.35³. – (1) Autoritățile competente române solicită ca, atunci când prestatorul se deplasează pentru prima dată dintr-un stat membru în România pentru a furniza servicii, să fie informate în acest sens, în prealabil, printr-o declarație scrisă

care să cuprindă informațiile privind acoperirea asigurării sau alte mijloace de protecție personală sau colectivă privind răspunderea profesională. Declarația se reînnoiește o dată pe an în cazul în care prestatorul intenționează să furnizeze servicii, temporar sau ocazional, în România, în decursul anului respectiv. Prestatorul poate prezenta această declarație prin orice mijloace.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), prin legi speciale cu privire la profesii reglementate se poate renunța la condiția depunerii declarației.

(3) Pentru prima prestare de servicii sau în cazul unei schimbări materiale privind situația stabilită în documente, autoritățile competente române solicită ca declarația să fie însoțită de următoarele documente:

a) o dovadă a cetățeniei prestatorului;

b) o atestare care să certifice că titularul este stabilit legal într-un stat membru în scopul exercitării activităților în cauză și că nu îi este interzisă exercitarea acestora, nici măcar temporar, la momentul eliberării atestării;

c) o dovadă a calificărilor profesionale;

d) în cazul prevăzut de art. 35¹ alin. (1) lit. b), dovada, prin orice mijloace, că prestatorul a exercitat activitățile în cauză pe o perioadă de cel puțin doi ani în decursul ultimilor zece ani;

e) în ceea ce privește profesiile din domeniul securității, dovada inexistenței unor condamnări penale, în cazul în care autoritățile competente solicită aceasta și cetățenilor români.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), prin legi speciale cu privire la profesii reglementate se poate renunța în tot sau în parte la solicitarea acestor documente.

(5) Prestarea serviciilor se realizează cu titlul profesional din statul membru de stabilire, atunci când există un astfel de titlu în respectivul stat membru pentru activitatea profesională în cauză. Acest titlu se indică în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statului membru de stabilire, de o manieră în care să se evite orice confuzie cu titlul profesional din România. În cazul în care nu există un astfel de titlu profesional în statul membru de stabilire, prestatorul indică titlul de calificare în

limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale respectivului stat membru. Prin excepție, în cazul profesiilor pentru care se aplică recunoașterea automată, prestarea serviciilor se realizează cu titlul profesional din România.

Art.35⁴. – (1) În cazul profesiilor reglementate, cu implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică, care nu beneficiază de recunoaștere automată, autoritățile competente române vor realiza o verificare a calificărilor profesionale ale prestatorului de servicii, înainte de prima prestare de servicii. O astfel de verificare prealabilă este posibilă numai în cazul în care obiectivul său este să evite daune grave pentru sănătatea sau siguranța beneficiarului serviciului, ca urmare a lipsei calificării profesionale a prestatorului, și cu condiția să nu depășească ceea ce este necesar în acest scop. Lista profesiilor pentru care se aplică această prevedere este prevăzută de anexa nr. 8.

(2) În termen de cel mult o lună de la data primirii declarației și a documentelor însoțitoare, autoritatea competentă informează prestatorul fie cu privire la decizia de a nu proceda la verificarea calificărilor acestuia, fie cu privire la rezultatul verificării. În cazul întâmpinării unor dificultăți care ar putea conduce la o întârziere, autoritatea competentă informează prestatorul, în termen de o lună de la primirea declarației și documentelor, cu privire la motivele întârzierii, precum și la timpul necesar pentru a ajunge la o decizie, care trebuie luată în termen de două luni de la data primirii documentației complete.

(3) În cazul unei diferențe semnificative între calificările profesionale ale prestatorului și formarea cerută în România, în măsura în care această diferență este de natură să aducă atingere sănătății sau siguranței publice, autoritățile competente române dau prestatorului posibilitatea de a demonstra că a dobândit cunoștințele și competențele lipsă, în special printr-o probă de aptitudini. În orice caz, prestarea serviciilor trebuie să fie posibilă în termen de o lună de la data deciziei adoptate în concordanță cu alineatul anterior.

(4) În lipsa unei reacții din partea autorității competente în termenele stabilite la alineatele anterioare, serviciile pot fi prestate.

(5) În cazul în care calificările au fost verificate în temeiul prezentului articol, serviciile sunt prestate cu titlul profesional din România.

Art. 35⁵. - În cazul în care prestarea se realizează cu titlul profesional din statul membru de stabilire sau cu titlul de calificare al prestatorului de servicii, autoritățile competente române pot solicita prestatorului să furnizeze destinatarului serviciilor următoarele informații:

a) în cazul în care prestatorul este înregistrat într-un registru comercial sau într-un alt registru public similar, registrul în care este înregistrat și numărul de înregistrare sau alte mijloace echivalente de identificare prevăzute în respectivul registru;

b) în cazul în care activitatea face obiectul unui regim de autorizare în statul membru de stabilire, coordonatele autorității competente de supraveghere;

c) orice organizație profesională sau orice organism similar la care este înregistrat prestatorul;

d) titlul profesional sau, atunci când un astfel de titlu nu există, titlul de calificare a prestatorului și statul membru în care a fost obținut;

e) în cazul în care prestatorul este plătitor de TVA, codul de înregistrare atribuit conform art. 153 sau, după caz, art. 153¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, ori codul de înregistrare similar, atribuit de autoritățile competente dintr-un alt stat membru;

f) informații privind acoperirea asigurărilor sau alte mijloace de protecție personală sau colectivă privind responsabilitatea profesională”.

Art. 35⁶. - (1) Autoritățile competente române pot solicita autorităților competente din statul membru de stabilire, pentru fiecare prestare de servicii, orice informații relevante privind legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale cu caracter profesional. Atunci când România este stat membru de origine, autoritățile competente române comunică, autorităților competente ale statului membru gazdă, informațiile solicitate

cu privire la legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale cu caracter profesional, în conformitate cu art. 37 alin. (4).

(2) În cazul în care prestatorul este membru într-o organizație profesională și în condițiile respectării depline a dispozițiilor cu privire la protecția datelor personale, autoritățile competente din România pot solicita cardul profesional.

(3) Destinatarul unui serviciu poate formula o plângere împotriva prestatorului de servicii, în condițiile legii române.

(4) Autoritățile competente asigură schimbul tuturor informațiilor necesare pentru ca plângerea unui destinatar al unui serviciu formulată împotriva unui prestator de servicii să fie tratată în mod corect. Destinatarul este informat cu privire la rezultatul plângerii.”

19. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. - (1) Autoritățile române competente prevăzute în anexa nr. 3 vor lua măsurile necesare pentru aplicarea prezentei legi, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia, informând în acest sens Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, desemnat coordonator național.

(2) Autoritățile române prevăzute în anexa nr. 3 fac parte din Sistemul Informatic pentru Piață Internă (IMI) și aduc la îndeplinire obligațiile prevăzute în acest sens. Sistemul Informatic pentru Piață Internă reprezintă mecanismul de cooperare administrativă creat, la nivel european, în domeniul Pieței Interne, aplicabil în cadrul procedurii de recunoaștere a calificărilor profesionale.

(3) Autoritățile competente din România și din statele membre fac schimb de informații privind sancțiunile disciplinare sau penale care au fost aplicate sau privind alte fapte specifice grave care pot avea consecințe asupra exercitării activităților specifice, cu respectarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal și cu respectarea obligației de confidențialitate.

(4) Autoritățile competente române, atunci când România este stat membru de origine, examinează veridicitatea faptelor și decid cu privire la natura și amploarea

investigațiilor pe care trebuie să le realizeze și comunică statului membru gazdă concluziile rezultate din informațiile transmise.

(5) Autoritățile competente din România și din celelalte state membre, organismele și alte persoane juridice asigură confidențialitatea informațiilor transmise”.

20. După articolul 37 se introduce un nou articol, art. 37¹, cu următorul cuprins:

„**Art. 37¹.** - (1) Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor este punct de contact pentru furnizarea de informații privind recunoașterea calificărilor profesionale și pentru sprijinirea cetățenilor în realizarea drepturilor conferite de legislația română în domeniu.

(2) Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor colaborează cu celelalte puncte de contact și autorități competente din statele membre.”

21. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art.38.** - Anexele nr. 1- 8 fac parte integrantă din prezenta lege.”

22. Anexele nr. 1-6 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1-6 la prezenta ordonanță de urgență.

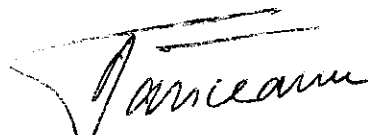
23. După anexa nr.6 se introduc două noi anexe, având cuprinsul prevăzut în anexele nr.7 și 8 la prezenta ordonanță de urgență.

Art.II. - Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

Prezenta ordonanță de urgență transpune dispozițiile art. 1-15 și ale art. 50-59 din Directiva Consiliului 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale

conform sistemului general european de recunoaștere, în condițiile exercitării libertății de stabilire și a libertății de prestare a serviciilor, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene L 255 din 30 septembrie 2005.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul educației,
cercetării și tineretului
Cristian Mihai Adomniței

Departamentul pentru Afaceri Europene
Secretar de stat

Adrian Ciocănea
Ministrul sănătății publice
Eugen Gheorghe Nicolăescu

Ministrul internelor și
reformei administrative
Cristian David

Ministrul muncii,
familiei și egalității de șanse
Paul Păcuraru

Ministrul transporturilor
Ludovic Orban

Ministru pentru întreprinderi mici și mijlocii,
comerț, turism și profesii liberale
Ovidiu Ioan Silaghi

Ministrul economiei și finanțelor
Varujan Vosganian

București, 10.10.2007
Nr. 109